

1994./30. - **Bán Teodóra és Keveházi Gábor az egyik legcsodálatosabb művészetnek, a balettnek szentelte életét.** Pontosabban csak a felét. Mert Dóra és Gábor új életet kezdtek. A művész nő még nem akasztotta szögére végleg a balettcipőjét, de idejét egyre inkább a BUDAPEST köti le. Így hívják az új közös művüket. A régit, a legkedvesebbet Krisztinának.

Művészből menedzser

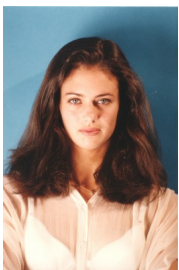
A budai dombok egyik legeldugottabb utcájában vagyunk, az ablakon friss levegő és madárdal ömlik be. A házaspár élénk szóváltásba bonyolódik arról, hogy ki vigyáz jobban a másik egészségére.

Nem olyan sok az a napi nyolc kávé - mentegetőzik Gábor.

Látja, ezért kell vigyáznom a papa szívére - zárja le a vitát Dóra.

– Ez a mennyiség a VIP Arts iroda működéséből adódik vagy a sportos időszakban is ennyit fogyasztott? - kérdem.

– Nem, nem, akkoriban nagyon vigyáztam, legfeljebb kettőt engedhettem meg. Balettigazgató koromban kaptam rá, bár igaz, hogy nagyon szeretem, ráadásul sok cukorral - vallja be a családfő.

Gábor, immár nyugdíjasként, Dórapedig mellékállásban végzi az iroda

Körbetáncolták a világot (Őnagysága)

Írta: Adminisztrátor

2010. szeptember 17. péntek - Módosítás: 2010. szeptember 17. péntek

---

ügyes-bajos dolgait. Bár mindketten nagyon ügyesek - a hölgy a reklámügyekben, az úr a műsor összeállításában jeleskedik -, még is van elég gondjuk-bajuk. Ez a munka is művészetről szól, de számukra most az igazán nagy művészet - támogatókat szerezni a mai világban a fesztiválhoz. Egy operafesztivál nálunk sem lehet önfenntartó.

– Egy Kossuth-díjas művésznek menedzserszerepbe bújva pénzt kéregetni, ez számomra elég megalázónak tűnik.

– Nem volt az, sőt a váltás jó érzéssel töltött el - szögezi le Dóra.

Gábor azonban más véleményen van:

– Bocsáss meg, nekem először az volt.

– De hát mi nem magunknak, hanem egy nemes célra, kérjük a pénzt - replikázik Őnagysága.

– Hogy búcsúztak a színpadtól? - kérdem a művészpárt.

– Én még nem vonultam nyugdíjba, de már megkezdtem a visszavonulást - feleli a balerina. - Idén még felléptem a Tannhauserben és a Szentivánéji álomban. Húsz év után úgy éreztem, hogy változtatnom kell: más emberek, más környezet. Viszonylag könnyen ment.

– Tényleg ilyen könnyű ez? - fordulok Gáborhoz.

– Én mindig tudatosan terveztem az életemet. Tizennyolc éves koromban elhatároztam; hogy negyvenévesen abbahagyom. '88-ban nyugdíjba vonultam.

– Talán '86-ban - vitázik Dóra.

– Lehet, nem is tudom - bizonytalanodik el a férj.

– Talán nem is véletlen, hogy igyekezett elfelejteni a dátumot. Szokott álmodni a színpadról, a tánchról?

– Nem, nem - tiltakozik Gábor. - Több mint háromezer előadáson körbetáncoltam a világot. Ha valaki lehet örömtáncos, én az voltam.

Nagyon szerettem táncolni, de elég volt. Évente 150-160 előadás, ez majdnem kétnaponkénti fellépést jelent.

– Ennek ellenére nem vágyik vissza a rivaldafénybe?

– '92-ben egy sérülés miatt beugrottam és eltáncoltam Dórral a Mandarint. Akkor már száz kiló felett voltam. Az előadás után órákig mozdulni sem tudtam és napokig beteg voltam. Ez jó alkalom volt arra, hogy megnyugodjam, helyesen döntöttem.

– Az sem mellékes, hogy megszabadultunk az állandó stressztől - veszi át a szót az asszonytárs. - Már jóval az előadás előtt készülni kellett: nem maradhattunk ki későig, nem ehettünk, ihattunk sokat. Az egy „más állapot” volt.

– Életforma...

– Igen, s úgy érezzük, hogy most vagyunk normális állapotban.

– No, akkor éppen itt az ideje, hogy valami szépet is halljak a művészeletről, mert eddig csak rombolták a mítoszt. Nem is szívesen írom le...

– Írja meg nyugodtan - biztat Gábor -, hogy a művészpálya gyönyörűségesen gyötrelmes. Örültem, ha nagy néha a családdal lehettem.

Arról nem is beszélve, hogy húsz évig nem jártam társaságba. Most igyekszem pótolni.

– Ne mondd már! - mond ellent Dóra. - Állandóan jöttünk-mentünk, buli buli hátán volt.

- Én nem így emlékszem – fúj visszavonulót némileg az úr.

Lám-lám, ugyanazt a házasságot, pályát együtt átélve mennyire különbözően őrizték meg az emlékezetükben. Abban azért egyetértenek, hogy bármennyire is küzdelmes, mégis gyönyörű. S azért a pillanatot érdemes csinálni, amikor a közönség elragadtatással tapsol, s ők kimennek meghajolni. És persze arról sem feledkezhetünk meg, hogy szervezőirodát még sokan tudnak

Köribetáncolták a világot (Őnagysága)

Írta: Adminisztrátor

2010. szeptember 17. péntek - Módosítás: 2010. szeptember 17. péntek

---

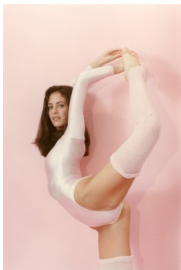
csinálni, de ilyen művészi szinten táncolni csak nagyon kevesen. És ez a lényeg. Ebben mindkettő igazat adtak nekem.

Krisztina, a „főmű”

Pattognak a francia vezényszavak, a zongora diktálja az ütemet, lendülnek a pipaszár lábak, pörögnek a nádszálkarcsú derekak, s a tükör előtti rudaknál szép lassan megizzad mind a tizenöt lány. Zajlik a próba a londoni Royal Ballet Schoolban.

Krisztina egyike a balerináknak, s őt árgus szemekkel figyeli az igazgató. Arcáról leolvasható az eredmény. Elégedetten mosolyog. Krisztinát felvették a '94-'95-ös tanévre. A kinnaccsága kissé szorong a reá váró sok ismeretlen élmény miatt, de túl fogja élni. Mint ahogy művészcsemeteként túlélte eddigi tizenhét évében szülei minden sikerét és kudarcát is. Már kétévesen ott ült a nagyok bőrdődjén, ha utaztak. (Én voltam a plusz koffer - mondja a nagylány.) Vagy éppenséggel a küsszékét vonszolta az ajtó elé, és könyörgött, hogy ne menjenek el. De nekik el kellett menniük.

Azt mondják, szerencsésebb, ha valaki „ártatlanul” kerül ilyen pályára, s még nem tudja, mennyi buktatót rejt a művész élete. Krisztina már régen elvesztette ártatlanságát, s felvetődhet benne is a kérdés, érdemes-e? A szülők soha nem erőltették erre a pályára, ő döntötte el, hogy ezt választja. Az indulásnál természetesen az ősök adták meg a kezdősebességet, látva kislányuk karcsúságát, hosszú karját, lábát, magas rüsztyjét, vékony nyakát. S nem utolsósorban kibontakozó szépségét. Ebben a műfajban ez is számít néhány pontot. A művészi képességek viszont csak érettebb korban derülnek ki. Ez is növeli a kockázatot.

- Milyen a napirendje egy balerinának? - kérdem az örökmozgó, nyakigláb széplányt.
- Általában hatkor kelek, pontosabban akkor ébresztenek. A nagy ágyba hozza a reggelit, s fél hétkor kikászálódok.
- Mi a menü?

Köribetáncolták a világot (Őnagysága)

Írta: Adminisztrátor

2010. szeptember 17. péntek - Módosítás: 2010. szeptember 17. péntek

---

- Gyümölcslé vagy tea.
- Meddig vagy éhkoppon?
- Balettóra előtt a büfében eszem egy szendvicset, de ebédre levest, húst és édeset is választok. Elég nagyevő vagyok, ráadásul egész nap rágcsálok valamit. A tanárok megszokták, hogy a balettosok órán is esznek. Legalább nem beszélgetünk.
- Szorgalmasan jársz iskolába vagy inkább mellé?
- Reggel nyolctól balettóra van, kettőtől hétig pedig tanítás. Utána vissza a táncterembe este nyolcig. Ha fellépés van, szombat-vasárnap is próbálunk.
- Hogy ízlik a kétféle tanulnivaló?
- Iskolába én se nagyon szeretek járni, de balettozni mindenki szeret. Az iskolában elvárják, hogy tanuljunk, a balettórán pedig a kipihentséget.
- Este mikor kerülsz ágyba?
- Korán. Kilenckor már ragad le a szemem.

Krisztina az év eleji Nurejev-versenyen az öt magyar lány közül a legfiatalabb volt. Sajnos nem sok babér termett számára, mert egy nappal előtte meghúzódott a csípője egy ugrásnál. Nem melegített be kellően. Ennek ellenére végigcsinálta a versenyt, de a következő megmérettetést - a lausanne-i kiküldetést - már nem tudta vállalni.

- Ez az év nagyon rosszul sikerült, mert alighogy rendbejött a derekam, elszakadt egy bokaszalagom. Szerencsére szépen rendbejött az is.
- Ahogy kivettem anyukád szavaiból, még a balett vagy nem balett kérdése is felmerült az idén.
- Valóban. A sok sérülés, a gyógyulás bizonytalanságai miatt - első ijedségemben - felvetődött a hogyan tovább? Imádok fotózni, szeretném a kettőt együtt csinálni. Már van egy reklámfilmem is.

- Mivel töltöd a szabadidődöt? Vadul diszkózol?

Köribetáncolták a világot (Őnagysága)

Írta: Adminisztrátor

2010. szeptember 17. péntek - Módosítás: 2010. szeptember 17. péntek

---

- Arra büszke vagyok, hogy szinte egyáltalán nem járok ilyen helyekre. Nem szeretem a cigarettafüstöt és az alkoholgőzt. Szolid társaságokban érzem jól magam.
- Ilyen visszafogott vagy? Mi szokott kiborítani?
- Az igazságtalanság. Ilyenkor nem tisztelem a tekintélyt sem.
- A szakmátok fele zene. Te mit hallgatsz szívesen?
- A klasszikusok közül a slágereket, például Ravel Boleroját.
- És Wagner?
- A nehezét kevésbé. Inkább bekapcsolom az MTV-t.
- Ez az utolsó szabad nyarad?
- Remélem nem. Még nem akarok felnőtt lenni, de az időt sajnos nem állíthatom meg. **Zétényi Zoltán** Fotó: 2Z Fotó&Média